

Sygn. akt II Ka 277/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Warda

Sędziowie: SSO Marek Konrad

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Luiza Ustaszewska - Sęk

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r.

sprawy **D. Ł.**

oskarżonej z art. 279§ 1 kk i in.;

na skutek apelacji prokuratora;

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu;

z dnia 25 kwietnia 2014 r. sygn. akt. II K 538/13;

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 277/14

UZASADNIENIE

D. Ł. została oskarżona o to, że w dniach 18-24 września 2010 r. w czasie bliżej nieokreślonym w miejscowości K., gm. K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w warunkach ciągu przestępstw wraz z K. K. i J. G. dokonała kradzieży z włamaniem do domków letnich i budynków gospodarczych w ten sposób, że:

- po uprzednim podważeniu i wyjęciu szyby w oknie dostała się do wnętrza domku letniego skąd następnie zabrała w celu przywłaszczenia dwie butelki wódki o pojemności 0,7 litra każda i walizkę podróżną oraz po zerwaniu skobla zabezpieczającego kłódkę drzwi dostała się do wnętrza budynków gospodarczych skąd następnie zabrała w celu przywłaszczenia wiertarkę udarową, szlifierkę kątową i zszywacz elektryczny powodując straty o łącznej wartości 580 zł na szkodę A. S.,

- po uprzednim podważeniu i wyjęciu szyby w oknie dostała się do wnętrza domku letniskowego skąd następnie zabrała w celu przywłaszczenia pilarkę elektryczną oraz po przecięciu ucha mocującego kłódkę drzwi dostała się do wnętrza garażu skąd następnie zabrała w celu przywłaszczenia wiertarkę marki C., szlifierkę oscylacyjną, szlifierkę kątową marki H. powodując straty o łącznej wartości 700 zł na szkodę H. M. (1), to jest o czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014 r. wydanym w sprawie II K 538/13 uznał oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. skazał ją na karę 1 roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 3 lata. Na podstawie art. 46§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz A. S. kwoty 580 zł, H. M. (2) kwoty 700 zł. W ostatnim punkcie wyroku Sąd zwolnił oskarżoną z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

W apelacji wniesionej od powyższego wyroku w części na korzyść oskarżonej, prokurator zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46§1 k.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości, co nie uwzględnia dotychczas orzeczonego prawomocnie wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 20 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 1180/10 wobec dwóch pozostałych współsprawców: J. G. i K. K., obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych, w 1/3 części przez każdego z nich.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie dotyczącym obowiązku naprawienia szkody poprzez zobowiązanie oskarżonej D. Ł. do naprawienia szkody w 1/3 części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. S. kwoty 193,33 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego H. M. (1) kwoty 233,33 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest bezzasadna w stopniu oczywistym, a zatem wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżoną D. Ł. na rzecz pokrzywdzonych A. S. i H. M. (1) w 1/3 części nie został uwzględniony.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności to na stronach ciąży obowiązek udowodnienia stawianych tez. Prokurator w apelacji wywodzi jakoby w sprawie IIK1180/10 Sądu Rejonowego w Przasnyszu dwaj współsprawcy czynów przypisanych oskarżonej D. Ł. zostali zobowiązani do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w 1/3 części. Jest to twierdzenie gołosłowne, gdyż nie znajduje oparcia w aktach sprawy. W toku postępowania przed Sądem I instancji prokurator nie wnioskował o przeprowadzenie dowodu z orzeczenia na które powołał się w apelacji. Prokurator w złożonej apelacji również nie żądał przeprowadzenia w trybie art. 452§ 2 kpk dowodu z wyroku na który się powołuje. Sąd Okręgowy uznał zatem, że twierdzenia prokuratora zawarte w apelacji nie zostały udowodnione.

Nawet jednak gdyby przyjąć, że w orzeczeniu na które powołał się w uzasadnieniu apelacji prokurator zapadło rozstrzygnięcie o orzeczonym wobec współsprawców przestępstw przypisanych oskarżonej D. Ł. obowiązkowi naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w wysokości 1/3 od każdego ze sprawców, apelacja prokuratora również nie zasługiwała na uwzględnienie.

Prokurator, co wynika z uzasadnienia apelacji, swoją uwagę skupił na funkcji kompensacyjnej obowiązku naprawienia szkody. Z pola jego widzenia zniknął charakter penalny tego środka karnego. Tymczasem obowiązek naprawienia szkody jako środek karny ma swoje funkcje penalne i stanowi dodatkową, oprócz kary zasadniczej dolegliwość dla sprawcy przestępstwa.

Nawet jeśli by zakładać wyłącznie kompensacyjny charakter obowiązku naprawienia szkody brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym w apelacji. Prokurator a priori wydaje się czynić założenie, że obaj pozostali współsprawcy wywiązali się z obowiązku nałożonego na nich przez Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013r. w sprawie IIK 1180/10 i uścili w orzeczonej części obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych. W aktach postępowania brak jest jakiegokolwiek dowodu na poparcie tej tezy czyli, że rzeczywiście do dnia 25 kwietnia 2014r. tj. daty wydania przez Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyroku w niniejszej sprawie, obaj pozostali współsprawcy wywiązali się z orzeczonego obowiązku w pełnej wysokości, wynikającej jak twierdzi prokurator, z wyroku wydanego w sprawie IIK 1180/10. Tylko zaś takie ustalenie pozwalałoby na orzeczenie od oskarżonej D. Ł. obowiązku naprawienia szkody w formie i kształcie proponowanym w apelacji. Skoro zaś brak

było dowodu na powyższą okoliczność, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy zasadnie nałożył na oskarżoną obowiązek naprawienia szkody w całości. Zdaniem Sądu Okręgowego, obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, o ile w toku postępowania nie poczyniono, jak w niniejszej sprawie ustaleń, co do sposobu podziału i wysokości bezprawnej korzyści osiągniętej przez każdego ze współsprawców, jest zobowiązaniem solidarnym. Jako taki spoczywa zatem na wszystkich współsprawcach w pełnej wysokości. Zdaniem Sądu Okręgowego bez znaczenia jest hipoteza prokuratora, zawarta w uzasadnieniu apelacji, że może dojść do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w wymiarze wyższym niż wyrządzona przestępstwem. Gdyby nawet tak było, to oskarżonej D. Ł. będzie służyło wobec pokrzywdzonych stosowne roszczenie cywilnoprawne z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia i to tylko wówczas, gdy nałożony obowiązek naprawienia szkody przekroczyłby zarówno rozmiar szkody w ujęciu prawnokarnym tj. *damnum emergens*, jak też w szerszym ujęciu cywilno-prawnym tj. również *lucrum caessans*. Jeśliby zaś dwaj pozostali współsprawcy nie wywiązali się z obowiązku naprawienia szkody, a uczyni to w pełnej wysokości oskarżona D. Ł., to jej będzie służyło wobec pozostałych współsprawców stosowne roszczenie .

Należy nadto zwrócić uwagę, że prokurator zdaje się dopatrywać wad w orzeczeniu wydanym w niniejszej sprawie, polegających na innym ukształtowaniu obowiązku naprawienia szkody niż w częściach równych, co miałyby wynikać z wyroku w sprawie IIK 1180/10, zapewne ocenionym przez prokuratora jako słusznym. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można zgodzić się z takim poglądem albowiem obowiązek naprawienia szkody w częściach równych można nakładać tylko w sytuacji, gdy wszyscy współsprawcy osiągnęli z przestępstwa korzyści majątkowe w jednakowych tj. równych częściach. W sprawie niniejszej brak jest bezpośredniego dowodu na to, że oskarżona D. Ł. osiągnęła z przestępstwa korzyść majątkową zaledwie w 1/3 części. Skoro prokurator nie przedstawił Sądowi dowodu na to, że oskarżona D. Ł. osiągnęła z przypisanych czynów korzyść w 1/3 części, to brak jest podstaw by właśnie w takiej części orzekać obowiązek naprawienia szkody. Zdaniem Sądu Okręgowego istnieją natomiast przesłanki by twierdzić zasadnie, że oskarżona D. Ł. osiągnęła korzyść majątkową wyższą niż 1/3 wyrządzonej szkody, skoro dobrowolnie zgodziła się na zamieszczony we wniosku prokuratora złożonym w trybie art. 335 kpk na naprawienie szkody w całości.

Mając na uwadze wyżej przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok stosownie do treści art. 437§ 1 k.p.k. nie znajdując podstaw do jego zmiany.